

Υπόθεση C-422/92

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας

«Παράβαση κράτους μέλους — Μεταφορά οδηγίων στο εσωτερικό δίκαιο σχετικά με απόβλητα, τοξικά και επικίνδυνα απόβλητα καθώς και διασυνοριακές μεταφορές επικινδύνων αποβλήτων»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα F. G. Jacobs της 16ης Μαρτίου 1995 I - 1100

Απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 1995 I - 1124

Περίληψη της αποφάσεως

1. Προσφυγή λόγω παραβάσεως — Δικαίωμα της Επιτροπής για άσκηση προσφυγής — Άσκηση μη εξαρτώμενη από την ύπαρξη ειδικού εν προκειμένω εννόμου συμφέροντος (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 169)
2. Προσφυγή λόγω παραβάσεως — Δικαίωμα της Επιτροπής για άσκηση προσφυγής — Προθεσμία ασκήσεως — Δεν υφίσταται — Εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τον χρόνο ασκήσεως της προσφυγής (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 169)

3. Προσέγγιση των νομοθεσιών — Απόβλητα — Οδηγίες 75/442/ΕΟΚ και 78/319/ΕΟΚ — Έννοια — Αποκλεισμός ορισμένων ανακυκλωσίμων υλικών — Ανεπίτρεπτο (Οδηγίες του Συμβουλίου 75/442, άρθρο 1, και 78/319, άρθρο 1)
4. Προσέγγιση των νομοθεσιών — Απόβλητα — Διασυνοριακές μεταφορές επικινδύνων αποβλήτων — Οδηγία 84/631/ΕΟΚ — Γενική και απόλυτη απαγόρευση εξαγωγής αποβλήτων — Ανεπίτρεπτο — Εθνική νομοθεσία με την οποία θεσπίζεται κανόνας διαθέσεως των αποβλήτων επί του εθνικού εδάφους, ενώ ταυτόχρονα δεν αποκλείονται, υπό την επιφύλαξη αδείας, οι διασυνοριακές μεταφορές — Ανεπίτρεπτο (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 130 P § 2· οδηγία 84/631 του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 86/279)
1. Για την εκ μέρους της Επιτροπής άσκηση, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, προσφυγής λόγω παραβάσεως δεν απαιτείται να έχει η Επιτροπή ειδικό εν προκειμένω έννομο συμφέρον. Πράγματι, το άρθρο 169 δεν σκοπεί στην προστασία ιδίων δικαιωμάτων της Επιτροπής· η χρήση του αποτελεί ένα από τα μέσα με τα οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο μεριμνά για την εφαρμογή από τα κράτη μέλη των διατάξεων της Συνθήκης και των διατάξεων που τα κοινοτικά όργανα θεσπίζουν δυνάμει αυτής.
2. Η Επιτροπή δεν υποχρεούται στην τήρηση συγκεκριμένης προθεσμίας προκειμένου να ασκήσει, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης, προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά κράτους μέλους. Έτσι, το εν λόγω κοινοτικό όργανο έχει την εξουσία να εκτιμά κατά ποιο χρονικό σημείο πρέπει να ασκηθεί μια προσφυγή και δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να ελέγχει μια τέτοια εκτίμηση.
3. Σύμφωνα με το νόημα του άρθρου 1 των οδηγιών 75/442 και 78/319, από την έννοια του αποβλήτου δεν αποκλείονται οι ουσίες και τα αντικείμενα που μπορούν, από οικονομική άποψη να επαναχρησι-
- μοποιηθούν, οπότε δεν διασφαλίζει την ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των εν λόγω οδηγιών το κράτος μέλος το οποίο αποκλείει ορισμένες κατηγορίες ανακυκλωσίμων αποβλήτων από το πεδίο εφαρμογής της σχετικής με τη διάθεση των αποβλήτων νομοθεσίας του.
4. Με την οδηγία 84/631, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 86/279, για την επιτήρηση και τον έλεγχο εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας των διασυνοριακών μεταφορών επικινδύνων αποβλήτων, έχει θεσπιστεί ένα πλήρες σύστημα το οποίο αφορά, μεταξύ άλλων, τις διασυνοριακές μεταφορές επικινδύνων αποβλήτων με σκοπό τη διάθεσή τους εντός συγκεκριμένου προσδιορισμένων εγκαταστάσεων και στηρίζεται στην υποχρέωση προηγούμενης λεπτομερούς γνωστοποίησεως εκ μέρους του κατόχου των αποβλήτων. Στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, οι οικείες εθνικές αρχές έχουν την ευχέρεια να προβάλλουν αντιρρήσεις και, επομένως, να απαγορεύσουν συγκεκριμένα μεταφορά επικινδύνων αποβλήτων προκειμένου να αντιμετωπίσουν προβλήματα σχετικά, αφενός, με την προστασία του περιβάλλοντος και της υγείας και, αφετέρου, της δημοσίας τάξεως και ασφαλείας, πλην όμως δεν έχουν καμία δυνα-

τότητα συνολικής απαγορεύσεως των μεταφορών αυτών.

Δεν είναι ασυμβίβαστη με την οδηγία αυτή μια εθνική νομοθεσία με την οποία, ναι μεν θεσπίζεται ο κανόνας της διαθέσεως των αποβλήτων επί του εθνικού εδάφους, πλην όμως αυτός συνοδεύεται από προϋποθέσεις εφαρμογής που επitrέπουν διασυννοριακές μεταφορές επικινδύνων αποβλήτων υπό ειδικές περιστάσεις και καθορίζονται προς τούτο διοικητικές διαδικασίες αντίστοιχες προς τις προβλεπόμενες από την οδηγία. Πράγματι, ένας τέτοιος κανόνας, με τον οποίο υλοποιείται η επιδίωξη σκοπού συμφώνου προς την αρχή της επανορθώσεως των καταστροφών του περιβάλλοντος κατά προτεραιότητα στην πηγή,

αρχή που έχει καθιερωθεί με το άρθρο 130 Ρ, παράγραφος 2, της Συνθήκης, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως γενική και απόλυτη απαγόρευση εξαγωγής επικινδύνων αποβλήτων, πράγμα που θα ήταν αντίθετο προς την εν λόγω οδηγία 84/631.

Ούτε άλλωστε είναι ασυμβίβαστες με την οδηγία εθνικές διατάξεις με τις οποίες οι εν λόγω μεταφορές εξαρτώνται από άδεια, εφόσον η τελευταία αυτή έννοια αντιστοιχεί προς αυτήν της «γνωστοποιήσεως παραλαβής» που χρησιμοποιείται στην οδηγία και εφόσον η αιτιολογία που προβλέπεται για την άρνηση άδειας αντλείται κατ' ουσίαν από λόγους γενικού συμφέροντος συνδεδεμένους με την προστασία της ανθρωπίνης υγείας και του περιβάλλοντος, πράγμα που απηχεί ακριβώς τις ανησυχίες που εκφράζονται με την οδηγία.